

se z části nedrží rozsudečných zjištění a pokud správně provádí věcnou námitku, jest neodůvodněna. Trestnost křivého svědectví, které mělo býti vydáno u četnictva, tedy u bezpečnostního orgánu, spolupůsobícího při stíhání a vyhledávání trestných činů, záleží v ohrožení státní péče o právní bezpečnost ve státě. Proto nezáleží na tom, jak mylně tvrdí zmateční stížnost, zda má nebo může mítí takové křivé svědectví škodlivý vliv na opatření nebo činnost bezpečnostního orgánu, zejména, zda může zmařiti nebo stížití pátrání po trestném činu nebo pachateli. Poněvadž zákon v §u 199 a) tr. zák. v tom směru nerozeznává, nýbrž podřaduje pod svou trestní sankci každou objektivní i subjektivní křivou svědeckou výpověď před soudem (po případě ucházení se o takové svědectví) o sobě, bez ohledu na to, zda týkalo se okolnosti rozhodné čili nic, dlužno totéž zastávati i pro skutkovou podstatu přestupku podvodu podle §§ů 205, 461 tr. ř., jde-li o křivé svědectví před bezpečnostním úřadem, který není soudem, tím spíše, že oba §§y výslovně citují také § 199 tr. zák., projevující tak zřetelně, že všechny předpoklady §u 199 a) tr. zák., pokud nemají významu jen pro zločinnou kvalifikaci činu, platí také pro skutkovou podstatu přestupku podvodu. Opačný náhled zmateční stížnosti vedl by k těžkému ohrožení právní bezpečnosti, uváží-li se, že by pak důsledně otázka závažnosti svědeckého seznání se posuzovala s hlediska osoby svědkovy a skutkový omyl v té příčině by ho činil beztrestným. Jest úplně lhostejno, zda mohla mítí křivá výpověď, o níž se obžalovaný ucházel, vliv na směr a způsob trestního vyhledávání, které proti němu četnictvo vedlo. Věcná námitka zmateční stížnosti v tomto směru jest neodůvodněna. Pokud zmateční stížnost dále dovozuje, že ve zjištěném jednání obžalovaného nelze vůbec spatřovati ucházení se o křivé svědectví před četnictvem, nevychází ze skutkových zjištění rozsudku a neprovádí tudíž hmotněprávní zmatek čís. 9 a) dle zákona. První soud zjistil, že obžalovaný žádal svědka K-a, by se ho ujal a po případě potvrdil u četníků, že (K.) měl u něho (obžalovaného) objednány 2 browningy a flobertové střelivo; zjistil, že obsah tohoto svědectví jest objektivně nepravdivým, že to bylo obžalovanému známo. Z toho správně dovodil prvý soud, že se obžalovaný ucházel vědomě o křivé svědectví, které, ježto nemělo býti vydáno na soudě, nýbrž u bezpečnostního úřadu, nemá sice zločinné kvalifikace podle §u 199 a) tr. zák., ale spadá pod trestní sankci §§ů 461, 205 tr. zák. Po stránce subjektivní jest zjištěno, že obžalovaný jednal v úmyslu, by stát byl poškozen na právu, aby jeho zřízení při vyšetřování trestních činů se dověděli pravdu. Tím jsou dány náležitosti skutkové podstaty přestupku, jímž byl obžalovaný uznán vinným ve směru subjektivním i objektivním.

Čís. 1596.

Jde o pokus krádeže, hledá-li kdo v cizím revíru v zlodějském úmyslu zvěř, o níž ví, že se chytla do oka, nalíčeného neznámou mu osobou, i když zvěř mezitím hajným byla nalezena a odnesena.

(Rozh. ze dne 5. dubna 1924, Zm II 65/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského soudu v Opavě ze dne 21. prosince 1923, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem nedokonané krádeže podle §§ 8, 171, 174 II. a) tr. zák., — mimo jiné z těchto

důvodů:

Po věcné stránce namítá stěžovatel, že nelze spatřovati zločin nedokonané krádeže v tom, že šel se svým společníkem sice v noci, ale beze zbraně do lesa, a tam našel prázdná oka, po případě zjistil, že se do nich srnčí zvěř nechytla — pokud není zjištěno, že sám oka líčil. K tomu dlužno především podotknouti, že ani obžaloba nevynila obžalovaného, že naličil oka, ani rozsudek ho neuznává vinným zločinem podle §§ 8, 171, 174 II. c) tr. zák. z toho důvodu, že oka kladl, nýbrž oba shledávají vinu obžalovaného v tom, že šel s neznámým spoluzlodějem v noci do lesa, by tam odcizil srnčí zvěř, která se tam chytla do naličeného oka. A v tom směru zjišťuje rozsudek, že obžalovaný přišel v půlnoční době z 10. na 11. června 1923 ve společnosti neznámého spoluzloděje do t. zv. Černého lesa (v němž vykonával honitbu Ferdinand P.), že oba šli přímo na místo, kde byla naličena 4 oka na srnčí a kde se skutečně do jednoho z ok srnka chytla a dokonce byla již připravena k odnesení, ale na včasné upozornění zatím oprávněnou osobou byla odvezena, že jeden z nich hmatal ve tmě po zemi na místě, kde byla chycená srnka, rozsvítil několik zápalek a, (nevida srnky) volal na druhého (obžalovaného) »mně se zdá, že srnka je už pryč,« že se na to obžalovaný ozval, ale v tom byl poznán svědkem D-ým, který tam konal hlídku ještě s 2 muži, by zjistil, kdo přijde pro chycenou srnku — a dal se se svým společníkem na útěk. Mimo to zjišťuje rozsudek, že obžalovaný i jeho společník jednali v úmyslu zlodějském, že srnka měla cenu 200 K a že les nebyl zahájený. Z těchto zjištění vyplývá, že zde byl způsobilý předmět krádeže, byla zde chycená srnka, která mohla býti ukradena. Byla dokonce ještě několik hodin před tím, než obžalovaný pro ni přišel, na místě, kde ji hledal. Okolnost, že ji oprávněný odvezl dříve, než obžalovaný o tom zvěděl, nemění ničeho na skutečnosti, že zde byl způsobilý předmět, k jehož odcizení — jak rozsudek zjišťuje — úmysl pachatelův směřoval. Obžalovaný tím, že přišel v noci do lesa, přímo na místo, kde krátký čas před tím ještě chycená srnka, o níž důvodně mohl předpokládati, že ji na témže místě nalezne, ležela, v úmyslu, aby ji odcizil, vykonal činnost, směřující ke skutečnému spáchání zločinu, t. j. k bezprávnému odnětí zvěře z držení oprávněného majitele. Skutečnost, že srnka byla zatím bez vědomí obžalovaného dopravena jinam, a že následkem toho v době, kdy byl na ni podniknut zločinný útok — předmět krádeže byl jinde, než kde jej pachatel hledal — jest právě překážkou, neodvislou od vůle obžalovaného, která mu znemožnila dokonání krádeže, jak předpokládá § 8 tr. zák.